

Chopinkonserter som kammarmusik

KLASSISK MUSIK

● **Aino Ackté kammarmusikfestivalen.** Sommarseriens öppningskonsert i Berghälls kyrka 8.5. Janne Mertanen, piano, Savonlinna-kvartetti (Andrej Nikulin, violin I, Maria Sidorkina, violin II, Katja Inkala, altviolin, Ilkka Vesioja, cello). Chopins pianokonserter.

■ Aino Ackté-festivalens sommarserie inleddes i tisdags traditionsenligt i Berghälls kyrka och bjuder på ytterligare trettio evenemang fram till den 29 september. Som vanligt är det, det begränsade utrymmet till trots, högt till tak och brett mellan väggarna i Café Sonck och alla blommor tillåts blomma inom ramen för **Suvi Olavins** konstnärliga helhetsvision.

Först ut var ändå en av den klassiska kanonens stora centralgestalter, hyperromantikern **Chopin**, och de två pianokonserterna i version för stråkkvartett var sannolikt en ny bekantskap även för många inbitna Chopin-tyrkare.

Pianokonserterna är skrivna vid 19–20 års ålder som visitkort till stora världen – man kan bara beklaga att den mogne konstnären Chopin inte återkom till genren – och orkester-

■ Chopinspecialisten Janne Mertanen förmådde locka en förföriskt mångfasetterad klang ur ett instrument, Steinway, som egentligen inte lämpar sig för Chopin. FOTO: VILLE PAUL PAASIMAA

satsen är rudimentär, om än någorlunda funktionell, samtidigt som ett osedvanligt stort utrymme ges till solopianot.

Med andra ord lämpar sig den här i grunden intima musiken ypperligt för pianokvintett. De många läckert sensitiva nyanserna på det detaljmässiga planet framträdde på ett annat sätt än vad fallet ofta är vid ett normalt framförande och det var egentligen endast orkestertuttina som nu,

på förekommen anledning, kändes bleka.

Mångfasetterad klang

Chopinspecialisten **Janne Mertanen** hör till den skara ypperliga inhemska pianister som i den bästa möjliga av världar borde uppträda kontinuerligt med huvudstadsorkestrarna och hans förmåga att locka en förföriskt mångfasetterad klang ur ett instrument, Steinway, som egentligen

inte lämpar sig för Chopin var imponerande.

Mertanen ringade även tydligt in konserternas skilda profiler; tvååns, som är den först skrivna, intimt slaviskt mörkstämda ton och den ogenerat virtuosa ettans mer operamässig extroverta framtoning. Savonlinna-kvartetten kunde lätt ha varit kvälens akilleshäll, men efter en aning darrig inledning spelade man upp sig med besked och ackompanjemang var mestadels följsamt och pregnant.

Märkligt nog stod ingenstans någon uppgift att finna om vem som låg bakom arrangementet – eller måhända rättare sagt transkriptionen – för stråkkvartett, men en smula detaljarbete avslöjade att det handlade om den polske pianisten **Bartłomiej Kominek**.

Ett på alla sätt väl gjort arbete och glädjande var att Kominek bibehöll strårkarnas på sin tid nog så revolutionerande col legno-effekt i den andra konsertens final. Den unge Chopin saknade inte visioner, även om han inte hade haft möjlighet att tillägna sig orkestreringskonstens samliga finesser.

MATS LILJEROOS